

S'HAN DE PRENDRE DECISIONS, PERÒ QUE SIGUIN COHERENTS

Cada dia hi ha més veus que s'alcen a favor de l'autocrítica. Cal aprendre, diuen, a viure d'una altra manera. Termes com "austeritat" o "modèstia" es tornen a fer sentir. Cal reformular barems i criteris, i el discurs moral ha de tornar a formar part de la reflexió social i política; també de l'economia de mercat. El Director reflexiona sobre l'ús que fem dels diners.

Des de fa uns quants mesos i anys, la paraula més repetida és 'crisi'. És una paraula dolorosa per a uns, objecte d'anàlisi per a altres, temuda per part de tots. Hem passat de la convicció que el creixement econòmic seria infinit a la sensació que ens costarà molt i molt de remuntar. Tots constatem que havíem viscut per damunt de les nostres possibilitats reals, que havíem malbaratat els diners, i que ara és hora de tornar a la justa mesura, a l'equilibri entre allò que es desitja i allò que realment es pot aconseguir.

La bombolla ha esclatat. Han arribat els anys de les vaques magres i la crisi s'ha apoderat del país. S'ha passat de la fantasia al malson, i molts han quedat desarmats, incapaços d'articular una resposta. Ara que l'economia ja no és la panacea social i que el 'creixement', la paraula màgica, ha esdevingut una paraula fatídica. És el moment de repensar moltes coses i avançar cap a un nou ordre personal i social. L'angoixa s'estén i la crisi és fosca com un túnel del qual no s'albira l'altre cap.

És hora de prendre decisions, personals i col·lectives, però decisions que no trepitgin la línia vermella de la dignitat de l'ésser humà, fet a imatge i semblança del mateix Déu. No es pot confondre la correcció dels abusos existents amb la criminalització dels pobres i dels febles,

dels estrangers i dels aturats. O és que el luxe no és, ell mateix, un abús intolerable quan hi ha a la porta de casa un Llàtzer malalt i sense protecció, que només pot menjar les engrunes que cauen de la taula dels rics?

Aquests dies se'ns han anunciat més retallades, obligades, diuen, per sanear l'economia del país. Un rescat de milers de milions que anirà a sanear la banca. Però no oblidem que tot això vol dir també més retallades als drets socials com la salut, l'educació, el treball, la vivenda, l'alimentació, etc.

Els pobres no poden ser els grans damnificats d'una crisi que és fruit d'una economia sense principis ètics. Els 'humils del país' han de ser tractats amb misericòrdia. Diu Jesús: "Tenia fam, i em donàreu menjar... Era foraster, i em vàreu acollir... Estava malalt, i em vàreu visitar". Cal donar menjar en un país on se'n llença tant. Cal que tothom tingui casa en un país on hi ha més d'un milió de pisos buits. Cal una assistència sanitària plena, sobretot als que no se la poden pagar.

Pensem-hi i siguem coherents.

Antoni Vilà i Alsina

Director de Càritas Interparroquial de Mataró